Rodna Gruda

Dr. Zvone Štrubelj: iz Stuttgarta v Bruselj med politike in diplomate

Zvone Štrubelj: from Stuttgart to Brussels into the Political and Diplomatic Sphere

Objavljeno dne/Published on: 05.04.2013
Avtor članka/Article Author: Besedilo in foto: Blanka Markovič Kocen

Med rednimi udeleženci posvetov slovenskih društev, katoliških misij, učiteljev, socialnih delavcev, članov folklornih skupin in pevskih zborov v Nemčiji je tudi dr. Zvone Štrubelj, donedavni vodja slovenske katoliške misije v Stuttgartu, ki zdaj svoje poslanstvo opravlja v Bruslju za celotno območje Beneluxa. Običajno optimistično razpoložen je dr. Štrubelj v Baasmu z veseljem pristal na pogovor za eRodno grudo.

One of the regular participants of conferences of Slovenian societies, Catholic missions, teachers, social workers, members of folklore groups and choirs in Germany is also Zvone Štrubelj, PhD, until recently leader of the Slovenian Catholic mission in Stuttgart who is now on a mission in Brussels for the entire region of Benelux. In a nearly proverbial optimistic mood Šturbelj gladly gave an interview for eRodna gruda in Baasem.

Predavanje o svetovnem etosu

Katera so vaša nova področja dela?

Trenutno delujem v Beneluxu, kar pomeni, da imam sedež v Bruslju. Za Belgijo oskrbujem tudi dve skupnosti na Nizozemskem, v Haagu in Heerlenu, to je na nemško-belgijsko-nizozemski meji, in, seveda, v Luxemburgu. To je dokaj široko območje oskrbe slovenskih rojakov. Tri skupnosti v Bruslju so nove, sestavljajo jih družine uslužbencev evropskih institucij, v Haagu in Luxemburgu je podobno. Srečujem se z diplomati, politiki in evropskimi uslužbenci. Druga skupina ljudi pa so stare skupnosti. Nekateri njihovi pripadniki so stari 70 in več let, rojeni v Belgiji, kar pomeni, da so že četrta generacija slovenskih priseljencev.

Ti ljudje potrebujejo duhovno oskrbo. Vsak mesec čakajo, da se srečajo, spregovorijo slovensko, sodelujejo pri slovenskem bogoslužju. Praznujejo tudi slovenske praznike. V belgijskem Genku, denimo, smo imeli 2. marca čudovito slovensko prireditev ob slovenskem kulturnem dnevu, na kateri so sodelovala vsaj štiri slovenska društva, pel je zbor Slomšek, moški in ženski, nastopili so tudi gostje iz Slovenije, tamburaški orkester iz Škofje Loke z županom. Bilo je zares prijetno, tipično slovensko druženje.

Kako pa ste vi osebno sprejeli premestitev iz Stuttgarta v Bruselj?

Moral sem se sprijazniti. Rešitev za Bruselj in Benelux se je že dolgo iskala, do 1. januarja je tamkajšnje vernike oskrboval duhovnik iz Münchna. Na željo Slovenske škofovske konference sem omenjeno premestitev sprejel, čeprav sem se v Stuttgartu vseh enajst let zelo dobro počutil. A če pogledam nazaj v življenje, je prav doba od 9 do 11 let tista prava, da lahko nekaj narediš. Najbrž mi je bilo namenjeno.

Kako potujete iz enega mesta v drugega?

Z avtom.

Veljate za enega najboljših, če že ne kar najboljšega poznavalca Primoža Trubarja. Od kod vaše zanimanje za očeta slovenskega jezika? Kdaj ste začeli raziskovati njegovo življenje?

Takoj ko sem leta 2000 prišel v Tübingen v Nemčijo in odkril, da je Trubar v tujini bolj poznan in spoštovan kot v Sloveniji. Kmalu sem se lotil projekta raziskovanja Trubarjevega življenja in dediščine in ga celo desetletje izpolnjeval v različnih, tudi literarnih oblikah, med drugim sem v Baden Würtenbergu sprejel kakih sto skupin in jih vodil po Trubarjevih poteh, kar je čudovito doživetje. Lahko rečem, da sem pravi pomen Trubarja spoznal v tujini.

Kako pa so se v Sloveniji odzvali na vaša dognanja?

V glavnem pozitivno, ker je knjiga izšla v jubilejnem letu, ob 500-letnici Trubarjevega rojstva, tako da moram reči, da bodisi v literarni Sloveniji kot laični pa tudi katoliški, protestantski, je bil odmev večinoma dober, a vedno se najde kdo, ki oporeka. To je normalno.

Z literaturo ste se gotovo ukvarjali že prej...

Vedno sem bil ljubitelj slovenskega jezika, tudi sam kaj napišem, v obliki črtice ali kakšne pesmi. Eno takih, ki sem jo napisal in uglasbil, bom predstavil tudi na tem posvetu. Moj hobi je namreč tudi kitara oziroma glasba. Kajti če nam kaj polepša življenje, sta to glasba in poezija!

Ali se Slovenci po vašem mnenju Trubarjevega pomena dovolj zavedamo, namenjamo dovolj pozornosti njegovi dediščini?

Lahko rečem da in ne. Da, če gre za instinktivni spomin od dnevu reformacije ali kakšnih proslavah, manj pa se zavedamo njegovega globljega pomena, namreč, kako je znal v tujem okolju ohraniti čut zvestobe do samega sebe in svojega naroda in znal iz nemogočih okoliščin narediti nekaj pozitivnega in lepega.

Če se vrneva k cerkvi, kako se verniki v državah Beneluxa razlikujejo od stuttgartskih?

Rekel bi, da po načinu življenja, podoživljanju... V Nemčiji so bolj strnjeni, tam so bolj razkropljeni. Interesne sfere so drugačne.

Ali se vam zdi, da se po številnih aferah, ki so katoliško cerkev doletele v zadnjih letih, število vernikov zmanjšuje?

Da, tudi statistike to kažejo. Na svetovni lestvici so na 3. mestu tisti, ki ne verujejo. Prva po številčnosti je krščanska skupnost, druga muslimanska, tretji sta bili do pred petimi leti budistična in hinduistična, zdaj so to neverujoči. Gre za spremembe na več ravneh, ne zgolj v okviru Cerkve.

Kako pogosto obiščete Slovenijo?

Če le morem, enkrat mesečno, a na začetku nove službene poti je malo težje, ker je treba nekoliko krepkeje poprijeti. Lotil pa sem se novega projekta, o katerem sem na srečanju tudi predaval, to je Svetovni etos – etična odgovornost na osebni in družbeni ravni. V Sloveniji smo ustanovili tudi gibanje Svetovni etos Slovenija in 14. aprila imamo v ljubljanskem Cankarjevem domu prvi posvet na temo očistimo Slovenijo z etičnega vidika, predvsem pa skušajmo dati dimenzijo osebne in družbene odgovornosti v vzgoji in izobraževanju, od vrtca naprej.

Na kakšni ravni sta po vašem mnenju osebna in družbena odgovornost v Sloveniji?

Vsak dan gledam Dnevnik in Odmeve, pozorno spremljam dogajanje v Sloveniji in lahko ugotovim, da je omenjena odgovornost na precej nizki ravni.

Kako ocenjujete letošnji posvet?

Vzdušje je bilo prijetno, ponudba pestra, v okviru programa smo imeli tudi mašo, kar je za Slovence po svetu stalnica, saj so se vse prireditve vezale nanjo. Slovenski duhovniki v svetu smo namreč tudi kulturni delavci in

ambasadorji slovenskega jezika.

Zvone Štrubelj